

VI.

Отъ нѣжно-виолетови лучи азъ храмъ ти съградихъ
Въвъ моето сѣрдце . . .
Откраднахъ пламъ отъ лунното сияние и освѣтихъ
Азъ тъмний му покой.

И тебъ — блѣнувано дѣте, — о, сяень блѣнъ! —
Азъ пазя тамъ навѣки . . .
При твоитѣ нозѣ, копнѣящъ, вдѣхновенъ,
Химнъ молящъ ще запѣя . . .

Храмъ отъ виолетови лучи — обкиченъ съ кървавъ макъ,
О, хубаво дѣте!
И ти — сияние вълшебно въ виолетовъ мракъ —
Горишъ самотно въ него . . .